
Banderes marítimes

Autor:

Data de publicació: 14-07-2022

[Salta a la navegació](#)[Salta a la cerca](#)

La senyalització de banderes marítimes, generalment flaghoist, és el principal mitjà que no és la ràdio per la qual els vaixells es comuniquen entre si o a la costa (es distingeix de les banderes que mostren la nacionalitat, la propietat o (per als vaixells navals) l'estatus organitzatiu). Pràcticament tota la senyalització per vaixells no navals s'organitza ara sota el Codi Internacional de Senyals (ja sigui per flaghoist, semàfor, llum de senyal, o altres mitjans), que especifica un conjunt estàndard de banderes i codis. Els vaixells navals generalment utilitzen un conjunt estès de banderes i els seus propis codis. Aquest article tractarà sobre el desenvolupament històric de la senyalització de banderes marítimes.

Contingut

Novetats 2021

En els primers dies de la vela, l'ús de senyals per comunicar-se entre vaixells era primitiu, com es veu per les instruccions d'un almirall a la seva flota el 1530:

"Quan, i en absolut tymes l'Admyrall doth tret d'un picot d'Ordnance, i va establir la seva bandera de consell a Starrborde bottocke de la seva Shippe, everie envia capten amb spede anar aborde l'Admyrall per conèixer la seva voluntat." [1]

El 1653, la Royal Navy havia emès instruccions per les quals un almirall podia assenyalar diverses ordres hissant banderes en diversos llocs del seu vaixell. La senyalització moderna del codi naval va començar amb la invenció de banderes de senyal marítim a mitjans del segle XVII pel llavors duc de York (posteriorment Jaume II)[2] que va ser creat Lord Alt Almirall després de la Restauració. El missatge d'un vaixell havia de ser aprovat per l'oficial de la guàrdia, i el seu sistema va ser augmentat i canviat de diverses maneres durant el segle següent. El 1790, l'almirall Lord Howe va publicar un nou llibre de senyals per a un sistema numèric, utilitzant banderes de numeració per indicar un nombre; el número indicava el missatge, no el pal des del qual onejaven les banderes. També es van instituir banderes substitutives per indicar números repetits, i es va considerar fer les banderes més diferents.

Evolució francesa

Un codi numèric de bandera que utilitza deu banderes de colors va ser proposat per Bertrand-François Mahé de La Bourdonnais el 1738. Bourdonnais va proposar hissar les banderes en grups de tres, fent mil missatges possibles que es poguessin transmetre per referència a un llibre de codis. La seva idea no va ser assumida en aquell moment, però va ser observada per Ignace Chappe, el germà de Claude Chappe. Els Chappes van desenvolupar un telègraf òptic de terra que utilitzava un llibre de codis numèric amb molts milers de missatges. [3]

El 1763, Sebastian Francisco de Bigot, fundador de l'Académie de Marine a Brest, va publicar *Tactique Navale ou Traité des Evolutions et des Signaux*. Aquest va ser el primer sistema establert per a banderes codificades amb un protocol definit per utilitzar-les. El codi tenia 336 senyals possibles. El llibre de De Bigot es va publicar a Anglaterra el 1767, però

van passar diverses dècades abans que la Royal Navy desenvolupés el seu propi sistema. [4]

Codi de bandera de Popham, "Senyals telegràfics del vocabulari marí"

El 1799, el capità Sir Home Popham va publicar la seva primera llista de paraules i frases a les quals es podia fer referència per un nombre (o "codi"); tres edicions posteriors van afegir banderes de lletres, amb l'edició de 1801 numerant 2994 codis. [5][6] Es va basar en els llibres de senyals creats anteriorment per l'almirall Lord Howe. [7] El codi de Popham assignava els dígit del 0 al 9 a deu banderes de senyal, que s'utilitzaven en combinació. Els números de codi 1-25 representaven lletres de l'alfabet (ometent J i amb V=20 abans de U=21); [8] els nombres més alts van ser assignats significats per un llibre de codis. [9] Els números de codi normalment haurien estat hissats al mizzenmast, un darrere l'altre, precedit per la "bandera telegràfica" (una bandera vermella sobre blanc dividit en diagonal)[10] per mostrar que els senyals posteriors utilitzarien el codi Popham. [11] A més de les banderes de dígit, el codi utilitzava banderes de "repetició" de manera que només es necessitava un conjunt de dígit; per tant, la paraula fer, codificada com "220", utilitzava una bandera "2", una bandera de "primera repetició" aquí que serveix com a segona 2, i una bandera "0". [12] El final del missatge s'indicaria amb una bandera de "final de codi" (de color blau sobre groc dividit diagonalment). [10][12]

El codi de Popham va ser famós per al senyal "Anglaterra espera que cada home faci el seu deure" a Trafalgar per Nelson: per a això, un equip de quatre a sis homes hauria preparat i hissat les banderes a bord del vaixell insígnia de Lord Nelson HMS Victory, tot el procés va durar uns 4 minuts. [9][10] El missatge mostra una de les deficiències del codi de Popham, fins i tot el "do" de dues lletres requeria tres banderes hissades per al senyal.

El codi de senyals de Marryat

Les banderes de Marryat. [13]

Els sistemes anteriors eren principalment navals. El primer sistema general de senyalització per a vaixells mercants va ser un codi de senyals per al servei mercant del capità Frederick Marryat publicat el 1817. Això consistia en sis parts de grans llistes numerades:

Llista d'homes de guerra anglesos.

Llista d'homes de guerra estrangers.

Llista dels vaixells mercants anglesos (de Lloyd's List).

Una llista de Fars, Ports, Caps, Roques, Bancs, Esculls &c.

Selecció de frases.

El vocabulari.

Diferents banderes indicaven a quina llista es referia. Com a exemple, enarborant la bandera de la cita (RE) (indicant Fars, Ports, etc.) sobre els números de 1537 indica que el port d'origen del vaixell és Amsterdam. Flying Rendezvous sota el número indicava que el vaixell navega des d'Amsterdam, i volar-lo en algun altre mast-head indica que es dirigeix a aquest port. Només els números indiquen una frase: "4576" significa "Vull mantenir la vela posada, i continuar tota la nit, ja que estic ansiós per entrar a port". El codi de Marryat va ser un èxit immediat i va ser traduït a diversos altres idiomes, i l'edició de 1854 va ser rebatejada com El Codi Universal de Senyals per a la Marina Mercantil de totes les Nacions a causa del seu ús generalitzat. [14] L'última edició es va publicar el 1879, dues dècades després de la publicació del codi que la va suplantar; Hi ha informes que encara s'utilitzaven fins a 1890. [15]

Codi Internacional de Senyals

Article principal: Codi Internacional de Senyals

També es van publicar diversos altres codis,[16] però tots aquests van ser finalment suplantats pel Codi Comercial de Senyals publicat per la British Board of Trade el 1857, que finalment es va convertir en el Codi Internacional de Senyals (ICS). Un desenvolupament significatiu va ser l'addició de banderes de lletres per fer que el codi fos alfabètic. (Les

vocals es van deixar al carrer inicialment per evitar la formació de paraules objectables.) [17] Durant la Primera Guerra Mundial, hi havia una necessitat sense precedents de vaixells per comunicar-se, tant comerciants com navals, però l'ICS es va trobar amb ganes: "No era internacional. Es va trobar que quan [senyalitzar] paraula per paraula, les ocasions en què la senyalització va fallar van ser més nombroses que quan el resultat va tenir èxit". [18] Això va conduir a revisions importants el 1931. Aquest nou codi internacional de senyals va entrar en vigor oficialment a tot el món l'1 de gener de 1934. Es van introduir tretze noves banderes, de manera que els bandins triangulars utilitzats per a les lletres, C, D, E, F i G van ser reemplaçats per noves banderes quadrades i es van convertir en els números 1, 2, 3, 4 i 5. Els números 6, 7, 8, 9 i 0 van ser introduïts per cinc noves banderes, i hi havia tres banderes substitutives, utilitzades quan es repetien lletres en un elevador. [19] Els canvis addicionals el 1969 van reduir considerablement el Codi (eliminant les seccions geogràfiques i de vocabulari), i el van centrar més estretament en les comunicacions relacionades amb la seguretat de la navegació. [20] Una indicació de l'èxit de l'ICS és que la majoria de les armades ara utilitzen les banderes de l'ICS per representar lletres.

Notes

- ^ Wilson 1986, p.77, citant de W. G. Perrin, "Banderes britàniques" (Cambridge, 1922).
- ^ Pelham Brenton, Edward, Cptn., La història naval de Gran Bretanya: de l'any MDCCLXXXIII a MDCCCXXII., Vol. III, C. Rice, Berkeley Square, Londres, 1824, p.163
- ^ Holzmann & Pehrson 1995, p. 12.
- ^ Holzmann & Pehrson 1995, pp. 12–13.
- ^ Wilson 1986, pp.79–81.
- ^ Popham, Home, Sir, Senyals telegràfics; o vocabulari marí 1801, C. Roworth Printer, Bell Yard, Temple Bar, (transcrit per Peter Ball, gener de 2006), del llibre de senyals al Museu Marítim Nacional, Greenwich, Regne Unit
- ^ "Popham's Signal flags". Banderes del món. 29/04/2006. Arxivat de l'original l'1 de març de 2006. [Consulta: 16 setembre 2006].
- ^ "Anglaterra espera que cada home compleixi el seu deure". Societat d'Arxius i Col·leccions. [Consulta: 14 setembre 2011].
- ^ Jump up to:un b D.Bolton (2002-06-14). "Senyals". Arxivat de l'original el 27-04-2006. [Consulta: 16 setembre 2006].
- ^ Jump up to:un b c Un breu interludi 2: Banderes de senyal (que mostren la bandera telegràfica" i la bandera del "final del codi") a mymodelsailingships.blogspot.co.uk Accedit el 22 d'octubre de 2017
- ^ Gordon, W.J. (1930). Banderes del món. Passat i present: la seva història i les seves associacions. Frederick Warne and Co.: Londres i Nova York. 147.
- ^ Jump up to:un b Barrie, Kent (1993). Senyal! Una història de senyalització a la Royal Navy. Hyden House Ltd. pp. 7, 100.
- ^ La bandera "1" (una) es mostra amb colors invertits en altres llocs d'Internet. La forma que es mostra aquí - blanc en un camp de blau - és correcta com es confirma en referència a Marryat 1847, Marryat 1854, i Wilson 1986.
- ^ Casada el 1847 Casada el 1854.
- ^ Mead 1934, extret a Archives & Collections Society.
- ^ Mead, 1934.
- ^ Wilson 1986, pp.83–84; vegeu també Hulme, Flags of the World (1898), extret a Archives & Collections Society.
- ^ ICS 1931, prefaci.
- ^ "Nova llengua marítima". El mercuri. Tasmània. 27 de desembre de 1933. p. 4. [Consulta: 1 juny 2016–Via National Library of Australia.]
- ^ ICS 1969.

Vegeu també

Senyalització flaghoist
Codi Internacional de Senyals
Banderes internacionals de senyal marítim
Senyalització de bandera naval
Bandera groga (contagi)

Referències

El Codi Internacional de Senyals de 1931 (H.O. No. 102) (ed.), Oficina Hidrogràfica de la Marina dels Estats Units, 1931
International Code of Signals (Edició dels Estats Units, 1969 (Revised 2003) ed.), 1969, arxivat de l'original el

2009-12-04

Bigot, Sébastien (1763), *Tactique Navale ou Traite des Evolutions et des Signaux*, H.L. Guerin & L.F. Delatour
Holzmann, Gerard J.; Pehrson, Björn (1995), *La història primerenca de les xarxes de dades*, IEEE Computer Society Press, ISBN 0818667826
Marryat, Capità Frederick (1847), *Un codi de senyals per a l'ús dels vaixells emprats en el servei mercant*, pel capità Marryat, R.N. (10a ed.)
Mead, H. P. (1933), "Capità Frederick Marryat, R.N.", *U.S. Naval Institute Proceedings*, 59 (361): 371–5
Mead, H. P. (1934), "La història del codi internacional", *U.S. Naval Institute Proceedings*, 60 (378): 1083–8
Richardson, G. B. (1854), *El Codi Universal de Senyals per a la Marina Mercantil de totes les Nacions*, Pel difunt Capità Marryat, R.N. (12a ed.)
Wilson, Timothy (1986), *Banderas en el mar*

Enllaços externs

Fragment de Brown's Signalling (1916), mostrant la versió anterior de l'ICS.
International Code of Signals, Edició dels Estats Units (1969) ([descàrrega en pdf](#))
Codi Internacional de Senyals, edició dels Estats Units (1969) Font alternativa, cortesia de Sea Scouts.
Bandera del mar (Joseph McMillan)
Article del comandant H. R. Mead sobre el capità Marryat
Capità Howeth: Formes històriques de comunicació naval
Banderes del món: història de la bandera de senyal marítim